

ILUZIONISTA

Po paměti za sebou zašátrala a zaklapla budík, který zazvonil snad ze zvyku, a unaveně se posadila na posteli. Další den, s nímž si neví rady. Z velkolepých plánů na oslňující život v záři dokončeného projektu nezbylo nic. Vlastně ano. Ztroskotané manželství, odcizená dcera a... dluhy. Těžko říct, co ji v bezesných nocích drásalo nejvíc. A samozřejmě Honza. Bídák, který to celé vymyslel, přemluvil ji, aby odhodila zbytečné předsudky a postavila se díky jeho geniálnímu nápadu na vlastní nohy. Ji, které v životě nic nechybělo. Měla výborného manžela, chytrou a krásnou dceru a svoji práci, která ji bavila a naplňovala. Zadrž, kruci! Co to meleš? Proto jsi začala trávit ve firmě nejen večery, ale i víkendy, kašlala jsi na rodinu a posléze podlehla charismatu toho šmejda, který tě zaujal nejprve odbornou erudicí a nakonec svými fyzickými přednostmi? Manžel se s tebou rozvedl a dceru si vzal s sebou, projekt, na který sis vypůjčila balík, zkrachoval a Honza se na tebe nejen vykašlal, ale navíc zmizel neznámo kam. Houby platné ti bylo všechno tvoje vzdělání a inteligence, protože jsi naletěla jak v hodně banálním filmu, jako pipina bez mozku a zkušeností. Máš, cos chtěla. Mizernou, studenou garsonku, za kterou platíš vydrídušský nájem a dluhy. To poslední jí připomnělo, že by se měla konečně zvednout a zkontrolovat email. Dny bez chuti a zápachu trávila rozesíláním životopisů a sháněním práce. Jakékoli. Hlavně za dost peněz, aby mohla pořádně splácet a začít se znovu ucházet o svoji patnáctiletou dceru, než bude pozdě. Zatím si skromné životní náklady zajišťovala večerní výpomocí v jedné knajpě, kde roznášela půllitry věčně nameteným štamgastům a se zatnutými zuby snášela jejich oplzlé poznámky. Jejich oprsklost rostla přímo úměrně s přibývajícimi čárkami na pivních táccích, ale aspoň jí dávali slušná dýška. Jí, s vysokou školou a slibně našlápnutou kariérou! No, teď jsi bez perspektivy, ale snad ne ještě bez naděje, uzavřela chmurnou debatu se svým nitrem.

Čím to, že ji poslední dobou spánek spíš vyčerpává, než by jí poskytoval úlevu a zapomnění. Iveta se protáhla, rychle navlékla župan přes tenkou noční košili, nazula pantofle a zapnula notebook, jedinou cennější věc, kterou po svém životním krachu zachránila. Než se počítač zahřál, uvařila si v konvici vodu na kávu a připravila si turka z té nejlevnější směsi, kterou v supermarketu našla.

Jasně, zase nic, co by stálo za řeč. Děkujeme, ozveme se... atd. Znechuceně míchala kávu a přelétala očima došlou poštu. A hele, přece něco! Adresa odesílatele - magieakouzla.com – ji zaujala. Byla sice ve složce Hromadné, kam padají všechny nesmyslné nabídky, ale... Nedočkavě email otevřela a užasle četla:

„S touto nevšední nabídkou oslovujeme všechny vysoké, štíhlé, elegantní a sofistikované dámy! Bohužel nám těsně před započítím šňůry vyprodaných představení onemocněla asistentka našeho mága a iluzionisty mistra Daniela Bureše a my nutně potřebujeme její funkci adekvátně nahradit. Jak jistě chápete, tlačí nás čas, přesto je nutná minimálně jedna zkouška k otestování Vašich schopností. Za výjimečnou příležitost velmi zajímavá odměna a možnost další spolupráce. V případě zájmu s důvěrou volejte číslo....“

Iveta zamyšleně četla zvláštní inzerát pořád dokola. Co může ztratit? Zaplivanou hospodu, kde na ni sahá kdejaký obejda a ona mu nemůže dát ani facku? Stejně teď slouží krátký týden, takže má dva dny volna. Snad jí ještě zbývá dostatek zdravého rozumu, aby vycítila podvod nebo nějaký nesmysl, ne? A nakonec, určitě tam bude spousta lidí a utéct může vždycky. Zhluboka se nadechla a sáhla po mobilu.

Tak tady by to mělo někde být. Iveta se rozhlížela z nástupního ostrůvku na opačném konci města, kam před chvílkou došla tramvaj a mačkala v dlani papírek s načmáranou adresou. Mužský hlas v telefonu, který se představil jako „Vrbský, manažér pana Bureše“, byl příjemně melodický, poněkud hlubší a zněl velmi kultivovaně, což podpořilo její víru, že koná správně. Panu Vrbskému mohlo být podle hlasu tak mezi padesátkou a šedesátkou, určitě nemluvila s žádným mladým zajícem. Zdvořile ji požádal, aby se dostavila do divadélka „Za rohem“ ve čtyři hodiny odpoledne téhož dne a svoji žádost zkonkrétnil jedinou prosbou.

„Má drahá, oblečte si prosím buď nějaký slušivý kostýmek nejlépe v pastelové barvě, nebo koktejlky v délce nad kolena. Samozřejmě – pokud mé přání nepřesahuje vaše možnosti.“ Trochu se pozastavila nad oslovením „má drahá“, ale pak v duchu konstatovala, že pan manažér je patrně ze staré školy a jeho věk ho k takovému oslovení opravňuje. Rozhodně to neznělo nevkusně nebo vlezle. Nad požadovaným oblečením se jí spíš ulevilo, protože tak nějak soukromě předpokládala, že bude chtít, aby se objevila v plavkách. Ne, že by se měla za co stydět. Dříve intenzivně sportovala a na její vysoké, štíhlé postavě to bylo dosud znát. Neskromně si pomyslela, že pro tento účel dokonale vyhovuje. Prostě – pan Vrbský si hned získal její důvěru a do tramvaje nastupovala s příjemným lechtáním v žaludku a v očekávání zajímavého setkání s lidmi „od kumštu“.

Už po pěti minutách rychlejší chůze se přesvědčila, že nabrala správný kurz. Blok starých, spíše nižších činžovních domů s místy oprýskanou omítkou ji rozhodně nepřesvědčoval o tom, že by se nacházela na nejlepších městských adresách, ale vyloučenou lokalitou to tu také nezavánělo. Divadlo „Za rohem“ ji přivítalo omšelou fasádou a těžko čitelným nápisem nad bytelnými dveřmi. Diváky ničím nelákalo, dokonce vypadalo, jako by ho někdo uzamkl dobře před deseti lety. Iveta zůstala zaraženě stát, ale v okamžiku, kdy se odhodlala vzít opatrně za kliku, dveře se otevřely a ona uviděla na vlastní oči člověka, kterému patřil ten úžasný baryton.

„A... vítám vás, paní Heimová a jsem velmi rád, že jste přijala naše pozvání. Myslím, že nebudete své nové zkušenosti litovat.“ Příjemně se usmál, pokývl hlavou, otevřel dveře dokořán a s rozmáchlým gestem jí ukazoval směrem do tmavé chodby.

„Dobrý den,“ spíš zašeptala, než řekla a trochu zaraženě učinila první krok. V chodbě bylo opravdu velké přitímní, byla dlouhá a s nízkým stropem. Osvětlovaly ji pouhé dvě žárovky vydávající mdlé a slabé světlo. Podlaha i zdi byly polepeny tmavě šedým kobercem, místy potrhaným a znečištěným skvrnami. Ve zdech byly ještě tu a tam zatlučené skoby nebo hřebíky, patrně pozůstatky po plakátech a sděleních, které dříve diváky zvaly na jednotlivá představení. Celkově to působilo velmi chmurně a Iveta zaváhala. I samotný pan Vrbský vypadal, jako by to takového prostředí nepatřil. Co mohla za těch pár okamžiků posoudit,

distingovanému ústnímu projevu nezůstával jeho vzhled nic dlužen. Věk odhadla lehce přes šedesát, měl delší, husté a notně prošedivělé vlasy zastřižené na mikádo, na sobě černý elegantní rolák a černé kalhoty. Velmi charismatický obličej s vysedlými lícními kostmi a silnou bradou dokreslovaly jiskrné šedé oči s obočím v mohutných obloucích. Připomínal filmovou star nebo také šíleného vědce. Co shledala nejzvláštnějším bez ohledu na prostředí, kde se vyskytoval, budila jeho osobnost stejnou důvěru jako hlas. Jejím váhání si okamžitě všiml.

„Má drahá, nenechte se zmást tím nelichotivým okolím a neposuzujte prosím podle něj naši důvěryhodnost a solidnost. Divadlo je zavřené už několik let, chátrá a pan majitel nám velkoryse dovolil, že zde můžeme zkoušet. Pojdte prosím za mnou, za okamžik se přesvědčíte, že je všechno zcela jinak, než na první pohled vypadá.“ A skutečně. Z nevlídné chodby prošli okolo šatny miniaturním předsálím, kde dosud stály tři vysoké kulaté stolky, přímo do nevelkého sálu s pódiumem a skromným hledištěm. Jeviště bylo na rozdíl od zbytku nasvíceno dobře a první, co Iveta spatřila, byl jakýsi konferenční stůl nadprůměrných rozměrů v barvě tmavého dřeva a na silných podstavcích. Mezi nimi byl zdánlivě volný prostor, ale Iveta vytušila, že se jedná o iluzi na objevování či naopak mizení a pocítila příjemné mravenčení v zádech. Okolo byly různé rekvizity, které si většinou pamatovala z dětství, když několikrát s matkou navštívila kouzelnické představení. Pan Vrbský jí pokynul k jevišti a ona vzala na vědomí dva další muže. Jeden se pravděpodobně zabýval přípravou rekvizit a kulis a druhý byl zaručeně samotný mág. Tak tomu se má pokusit asistovat. Byl vysoký a rozložitý, měl kudrnaté špinavě blond vlasy a pod nosem legrační knír. Na dálku by nepochybně působil jako bodrý sedlák, kdyby ovšem nebyl oděn do černého fraku a bělostné košile se zvednutým naškrobeným límcem, vylepšené obrovským fialovým motýlkem. Na ruku měl bílé rukavice a držel za oba konce kouzelnickou hůlku. Když uslyšel hluk, otočil se a zešíroka se usmál.

„Pojďte tudy, má drahá,“ dirigoval ji pan Vrbský k postranním schůdkům vedoucím na jeviště. Najednou ji napadlo, že není vše, jak má být, a příjemné mravenčení z očekávání nevšedního zážitku vystřídal strach. Zastavila se.

„Jak to, že jsem tu sama? Na ten váš inzerát přece musely odpovědět tucty žen, nejenom já,“ zeptala se poněkud příkře a tázavě hleděla do překvapeného obličej svého průvodce. Zdvihl obočí údivem, ale pak její námitku neochotně připustil.

„Ano, bylo vás samozřejmě víc,“ řekl a vrátil se několik kroků zpět k ní, „Ale posuďte sama, bylo by vám příjemné zkoušet věci, které neovládáte před ostatními adeptkami? Myslíte, že by bylo moudré, abyste navzájem hodnotily své výkony? Že by vám třeba nebylo líto, když bychom nakonec vybrali jinou dámu, která podle vašeho úsudku byla horší než vy? Nestyděla byste se před ostatními?“ V očích mu hrály veselé ohníčky a mezi řečí jí jemně položil ruku na rameno. „Věřte zkušenému muži, má drahá, ženy bývají háklivé na takové věci. Takhle je to lepší. Každou adeptku jsme pozvali na určitý čas. Je to přece casting. Jedna každá z vás si vychutná svou jedinečnost. Můžeme pokračovat?“

Iveta usoudila, že má pravdu a trochu se zastyděla, že ji muž musí poučovat o ženských povahových stránkách. Vycupitala za ním po schůdkách tak rychle, jak jen jí to úzká sukně citrónově žlutého kostýmku dovolovala. Vysoký blondák se

nepřestával usmívat a se zájmem si ji prohlížel. Rychle stáhnul rukavice a řítil se k ní s napřaženou pravicí. Trochu couvla, když před ní zabrzdil, ale jeho výraz byla tak bezelstný, že se musela usmát také. Uchopila nabízenou ruku a potřásla jí.

„Iveta Heimová,“ představila se a přemýšlela, jestli jí jeho drtivý stisk nezanechá na dlani modřiny.

„Daniel Bureš, krásná dámo. Moc mě těší, že si budu moct zkusit s vámi spolupracovat,“ pronesl rozverným tónem, uklonil se a konečně pustil její ruku. „Všechny mé triky k vašim službám,“ dodal a šibalsky na ni mrknul. Ivetu tváří v tvář tomuto dobráckému hromotlukovi opustily všechny pochybnosti a obdařila ho zářivým úsměvem, o kterém věděla, že jí velmi sluší. Pan Vrbský vedle ní tleskl a přerušil jejich souznění, patrně proto, aby je oba vrátil do reality a k pravému účelu její přítomnosti v divadle.

„Jsem špatný hostitel, ani jsem se vás nezeptal, zda vám mohu nabídnout kávu nebo čaj?“

Iveta hned neodpověděla, bedlivě si prohlížela obličej obou mužů. Přistihla se, že nepokrytě zkoumá jejich výrazy, v nichž náhle objevila kromě laskavosti cosi navíc. Jakousi posedlost, která vyvěrala na povrch přes pečlivě nacvičené úsměvy. Nedovedla si vysvětlit tu euforickou náladu, která z nich sálala a plnila ovzduší jinak zatuchlého prostoru pozitivním nábojem. Zvláště z pohledu mistra Bureše vnímala až fanatické zaujetí, které na ni útočilo a vyzývalo její dobrodružnou povahu.

„Paní Heimová?“ Rychle se vzpamatovala a uvědomila si, že jí poněkud vyschlo v krku.

„Možná nějakou vodu, prosím.“ Pan Vrbský lusknul prsty a muž připravující kulisy přestal na chvíli pracovat a tázavě se na něj zadíval.

„Petře, přineste prosím z kuchyňky jednu matonku a sklenku tady pro dámu, děkuji.“ Uchopil ji jemně okolo pasu a vedl k tomu obřímú stolu, kterého si povšimla při příchodu. Daniel je následoval a spiklenecky na ni mrkal.

„Myslím, že bude nejlepší, když začneme tím nejnáročnějším a také nejdůležitějším. Jak jste sama jistě poznala, tohle je zařízení pro vytváření iluze mizení a objevování se. Patří k vrcholům našich představení a je velmi nutné, abyste to zvládla bez chyb hned na začátku. Asistence k dalším trikům již není tak náročná a k jejímu pochopení vám postačí běžný důvtip a trocha šikovnosti. Dovolte tedy, abych vás seznámil.“ Iveta si užasle prohlížela velikou tmavou desku a pátrala po obrysech otvoru, kudy by měla zmizet, či se objevit. Deska byla ve výšce něco pod metr podepřená kolmo dvěma podstavci protínajícími se úhlopříčně a na zemi spojenými dvěma trámy. Uprostřed a v každém rohu byla silná podpěra. Kdyby byly podstavce vyplněné materiálem, tvořily by pod deskou čtyři výseče tvaru trojúhelníku. Výplň ale chyběla, takže byl pod deskou volný prostor. Iveta se shýbla, aby si zařízení prohlédla zespodu a než si sedla na bobek, zaregistrovala pobavené pohledy obou mužů. Nejprve si nevšimla ničeho, ale když se posunula blíž a vydechla, prostor před ní se mírně zavlnil. Usmála se. Jasně, zrcadlová iluzorní fólie. Postavila se znovu na nohy, zatímco pan Vrbský vysvětloval:

„Zachovala jste se přesně tak, jak jsme doufali. Předpokládali jsme, že se budete snažit objevit sama, v čem tkví ten trik. Ta fólie je naprosto neprůhledná a tenká jako pavučina. Ani diváci z prvních řad nemohou na tu dálku zaznamenat, že ten prostor je něčím vyplněn. Odráží dokonale a přesně to, co je před ní i za ní a jelikož vždy upravíme jeviště tak, aby bylo stejné z obou stran, nemůže dojít k prozrazení. Ovšem váš úkol není tak jednoduchý.“ Iveta ho sledovala a mezitím si nalila do sklenky minerálku a pořádně se napila. „Pojďte blíž.“ Teď už se zapojil i Daniel a teatrálním pohybem otevřel poklop tak rychle, že si vůbec nestačila všimnout, v jakém místě ho nadzvedl. Podívala se dovnitř. Otvor nebyl zas tak malý, ale vedly do něj miniaturní schůdky. Uchechtla se, protože si jaksí nedovedla představit, že by po nich měla sestupovat. Možná ještě nahoru, ale...

„Hádáte správně,“ pokýval hlavou pan Vrbský, „Musíte po nich nejen elegantně sestoupit, ale ještě vytvářet různé kreace. Mizíte postupně, ale v momentě, kdy se nad vámi zavře víko, musíte se tak šikovně složit, abyste se nedotkla fólie na žádné straně. I nepatrné ťuknutí by mohl někdo zaregistrovat, nedej bože, kdybyste ji protrhla. Napijte se ještě a jdeme na to.“ Iveta cítila, jak se jí zmocňuje velké vzrušení a touha po zážitku. Netrpěla trémou a výzvy brala jako příjemná vybočení. Škoda, že tahle měla původně tak nelichotivý podtext. Dopila na jeden zátah a odložila prázdnou skleničku. Daniel jí podal černé balerínky zesponu opatřené jemnou kůží, vytáhl schůdky a postavil je před ni k desce, aby po nich mohla vylézt.

„Obujte si je,“ vyzval ji pan Vrbský, „Nekloužou a nepoškrábete v nich povrch desky. Zatím si zkusíte jen normálně sestoupit dolů a poskládat své tělo tak, abyste se neotřela o fólii a dal se za vámi zavřít poklop. Při sestupu dbejte prosím na to, ať máte vzpřímené tělo a co nejméně kloňte hlavu dolů. Snažte se spíš vytušit, kde ty schůdky jsou. Pohyb musí působit ladně.“ Iveta se nadechla a přijala Danielovu ruku, která jí měla pomoci vylézt nahoru. Koketně ji povzbudil: „Nebojte se, vidím na vás, že jste se narodila pro dobrodružství.“ Když už stála nahoře, schůdky putovaly zpět a Iveta přistoupila k hraně otvoru. Snažila se dívat do tváře panu Vrbskému, který ji bedlivě sledoval. Najednou se jí jeho obličej na okamžik rozplynul a ona uviděla na jeho místě jiný, bolestně známý, zároveň nenáviděný i milovaný. Honzův. Byl to zlomek vteřiny, ale musela několikrát polknout, aby tu vidinu zahnala. Rozhodně položila nohu na první stupínek. Byly úzké, ale hned na prvním si našla vhodnou polohu chodidla, aby se nezakymácela nebo dokonce nespadla. Její jistota a odvaha rostly, až sebevědomě došlápla na podlahu. Opatrně se předklonila, pokrčila kolena do podřepu, zvedla hlavu a odhadovala prostor nad sebou. Spatřila Daniela, jak ji pozoruje.

„Ještě trochu níž, opatrně si klekněte,“ řekl, položil jí ruku na záda a sotva znatelně zatlačil. Vymezil výšku, ve které má být horní část jejího těla, aby mohl bezpečně zavřít poklop. Při tlaku jeho dlaně ucítila přes lehké sáčko kostýmku slabounké píchnutí. Asi přitlačil na háček podprsenky, pomyslela si, ale myšlenku ani poklek nedokončila. Zaznamenala ještě, jak podlahu pod její vahou povoluje, pod jejími koleny vzniká škvíra, kterou proniká zatuchlý a chladný vzduch. Nato se v jejím vědomí rozprostřela tma.

Pomaloučku a namáhavě si začala uvědomovat nejprve svá víčka, která byla tak těžká, jako by na každém z nich leželo závaží a velmi pozvolna se jí vracel cit do zbytku těla. Pohnout se a dokázat tak, že zase řídí své končetiny, bylo však zatím nad její síly. Probuzené vědomí ale rychle vítězilo nad podivným stavem beztlíže a Iveta posléze otevřela oči. Okolo bylo šero, nic ji nebodalo do očí, ale i tak musela rychle polknout a zahnat pocit nevolnosti. Zmocnil se jí okamžitě, když ji tělo upozornilo, že žije. Pokusila se trochu nadzvednout a zaostřit na protější stěnu. Z ponuré šedi vystupoval potrhaný plakát slavné herečky ze šedesátých let. Zářivý úsměv v krásné tváři ji katapultoval do reality. Ano! Ta zkouška iluze mizení! Je pořád v tom divadle! Ale... co se... Zhluboka se nadechla nevětraného vzduchu a náhle jí živá vzpomínka projela mozkiem jako dýka. Prudce se posadila. Čelo jí zalil ledový pot a rozklepala se zimnicí. Teprve teď si všimla, že ležela na měkkém polštáři a je přikryta dekou. Přitáhla si ji až pod krk.

„Prudké pohyby vám uškodí, měla byste ještě odpočívat. Nemáte žízeň?“ pronesl známý sametový baryton a Iveta otočila hlavu směrem, odkud zvuk přicházel. Několik metrů od ní stál otlučený stůl, na němž trůnila lampa vydávající bledé a studené světlo. Vedle něj stála z každé strany dvě starožitná křesla. Na jednom seděl pan Vrbský a s věčným úsměvem si ji měřil pronikavými očima. Když neodpovídala, kývl k plakátu na zdi. „Mimochodem, nejste o nic ošklivější než ona. A obávám se, že mnohem chytřejší. Nakonec, proto jste tady.“ Snažila se přemýšlet, ale pořád jí drkotaly zuby chladem a mozek nechtěl zabrat. Smysl jeho slov jí unikal a ona se nemohla zkoncentrovat. Jedno ale věděla jistě. Ten připitomělý casting byl jen kouřová clona k něčemu jinému. Ale k čemu? Proč ji omámili a drží v téhle díře bez světla a vzduchu? Proč celé to představení? Ztuhla. Ano, nepochybně ji potřebují k něčemu nelegálnímu, k nějakému svinstvu...

„Co to má znamenat?“ zaútočila, „Co jste se mnou provedli a proč mě tu držíte?“ I ty dvě věty ji stály obrovskou námahu, cítila, jak jí buší srdce a jazyk se lepí na patro. Opravdu se potřebovala napít. Aniž by jej vyzvala, nalil pan Vrbský z konvice kouřící tekutinu do velkého šálku a přinesl jí ho. Byla v pokušení mu hrnek vyrazit z ruky, ale věděla, že by si nepomohla. Spíš naopak.

„Napijte se,“ řekl konejšivě, „Za malou chvíli budete úplně v pořádku a já vám povyprávím, v jaké situaci se nacházíte.“ Málem vyprskla. To se jí snad zdá! Tím nejhrubším způsobem tu omezují její svobodu, porušují lidská práva, uvedli ji v omyl, podvedli ji, uspali bůhví čím... a on jí milostivě povypráví! Urputně uvažovala, čím by rozbila jeho samolibost.

„Co si to dovoluujete!“ vyplivla opovržlivě a vrátila mu hrnek tak řízně, že čaj vyšplíchnul na jeho dlaň, „Nejsme v Chicagu třicátých let, ale v civilizovaném právním státě jednadvacátého století. Platí zde nějaká pravidla a na omezování svobody, podvod a závažné porušování lidských práv se vztahují paragrafy trestního zákoníku,“ vyrazila ze sebe a cítila, jak jí ten výbuch vrací sílu a schopnost přemýšlet, „Tohle vás bude mrzet, to vám garantuju...“ Náhle se zarazila, protože jí došlo, že plácá nesmysly. Kdo ji viděl? Komu řekla, kam jde? Vždyť vůbec netuší, proti komu stojí. To se jí vzápětí potvrdilo.

„Má drahá,“ začal a Ivetu to oslovení zasáhlo hůř, než kdyby vyplivl hnisavý chrchel, „Zklamala jste mě. Při vaší inteligenci lehce pod hranicí geniality jsem

doufal v promyšlenější výstup. Vy mi však tím, co říkáte, připomínáte ušmudlanou prodavačku někde na rybím trhu. Neměla byste se tak degradovat. Nevynaložil jsem dva roky práce na to, abych takhle uboze splakal nad výdělkem." Najednou jí bylo horko. Nepochopila, kam míří, ale jeho ironický arogantní akcent jí připomněl to fanatické zaujetí, které předtím na pódiu spatřila v jeho i Danielových očích. „Dovolte, abych vás ubezpečil, že vy už nemáte vůbec žádná práva. A čím dříve to pochopíte a přijmete, tím lépe pro vás.“

„Co tím chcete říct?“ vykoktala rozrušeně a pramálo se starala, jak moc těmi formulacemi dehonestuje své IQ. Nedokázala snad nedávno tou poslední eskapádou sobě i širokému okolí, že patrně žádné nemá, když se nechala tak primitivně zadupat do země? Jak to vůbec ví? Co za podivnou hru se tu hraje a proč zrovna ona má obsadit hlavní roli? „Máte tady bordel pro náročné úchyly nebo mě chcete prodat někam do harému? Tak krásná zase nejsem a obávám se, že poněkud stará pro bohatého pašu,“ argumentovala bezhlavě a mozek produkoval ty nejšílenější představy.

„Máte neustálé tendence nás podceňovat. Važte prosím svoje slova a více korigujte úsudky, než je vypustíte z úst. Já k vám budu shovívavý, ale náš šéf...“ Zbytek zůstal viset ve vzduchu jako výzva k otázce. Cítila se už natolik silná, aby se jí chopila.

„Šéf? Dobrá, budme konkrétní. Kdo to je? Kdo jste vy, a čemu vděčím za svoji nedobrovolnou účast v téhle nepovedené šarádě?“ Pronášela ty věty s hranou sebejistotou, ale byla v ní malá dušička. Strach z toho, co se dozví, se jí dotěrně rozlézal útroby a musela vynaložit velké úsilí, aby se jí netřásl hlas. „Zmínil jste dva roky práce,“ dodala srdnatě, „Co to má společného se mnou?“ Polkla a cítila, že jí vibruje brada. Semkla rty a pokusila se ovládnout. Na okamžik spatřila nechápavý a obviňující obličej své dcery a znovu se jí zvedl žaludek. Vší silou tu představu zahнала. Pomsta tedy pokračuje. Pak na něj vyzývavě pohlédla, přestože jí pocit bezmoci navzdory horkému a výbornému čaji způsoboval mrazivé chvění. Pan Vrbský potěšeně mlaskl a pohodlně se opřel. Zaklonil hlavu a zíral ke stropu, jako by tam hledal inspiraci k odpovědím.

„ Vidíte, tak se mi líbíte. Kdybych se nebál boží pomsty, nerozpakoval bych se nazvat Bohem jeho,“ začal plamenně a Iveta si s hrůzou uvědomila, že podobně nábožné zaujetí slyšela z nahrávek projevů sektářských vůdců, a že je pravděpodobně v zajetí posedlého psychopata či psychopatů. Musíš to zvládnout, nabádala se a otřela si zpcené ruce do deky. Až teď si vyděšeně povšimla, že má na sobě jakousi světlou teplákovou soupravu a svůj kostýmek našla pečlivě složený v nohách rozměrného lůžka. „Jsem rád, že jste se již našla a mohu vás seznámit s vaším posláním,“ dodal důležitě a jí se chtělo rvát. Mlčela však a poslouchala, protože neměla na výběr. „Zatímco Bůh dopouští, aby lidstvo ničily všemožné bědy, pan Corelli se ze všech sil snaží konat milosrdenství, které popírá tzv. boží zákony. Na úkor těch zbytečných, kteří jen zaplevelují tuhle planetu, umožňuje přežít těm, kteří ji neotravují kontraproduktivním konzumem, vyčerpávají její omezené zdroje, ale snaží se jí svým vzděláním a inteligencí prospívat a zachovat pro příští generace.“ Dramaticky se odmlčel a s potěšením zaznamenal nelíčený úžas v jejím výrazu. „Pan Corelli se zabývá získáváním lidských orgánů vhodných pro transplantace a dohlíží na to, aby byly správně použity.“

„Ohavný a bezcitný vrah,“ ujelo jí ve chvíli, než jí naplno došlo, že nesedí v kině a tento absurdní rozhovor bezprostředně souvisí s její situací. Tušila, že teď už pocit na zvracení neovládne.

„Za téměř třicet let této činnosti vybudoval rozsáhlé impérium se základnami na mnohých místech světa, oddanými spolupracovníky a jeho píle nashromáždila obrovský majetek, který mu umožňuje spolurozhodovat o jeho chodu. Troufám si říci, že jeho posláním je milosrdenství v jeho nejryzejší podobě.“ Iveta prudce odtrhla od úst dlaň, kterou bránila průchodu obsahu žaludku ven.

„Bezpříkladná a psychopatická demagogie!“ vyštěkla rozčileně a škytla. Rychle sáhla po hrnku a napila se. „Odporné vraždy, které schováváte za tak vznešené slovo, jako je milosrdenství.“ Najednou jí bylo jedno, co si o ní myslí a jestli si tím, co říká, uškodí. Pan Vrbský se nepohoršoval a jako by ji neslyšel, vysvětloval dál. Z každého jeho slova bylo cítit, že si jist svou věcí a je zvyklý nepolemizovat o svých názorech.

„Demagogie, má drahá, vyplývá z úhlu pohledu. Domníváte se snad, že mají všichni stejné právo na život jenom z toho malicherného důvodu, a to, že se prostě nějakým nedopatřením narodili? Myslíte si, že mladý zloděj nebo feťák, který kromě toho, že ničí svoje okolí, má pro společnost nějaký přínos? Věříte v polepšení nenapravitelných a omezených? Souhlasíte s tím, že přispíváte ze svých daní na hordy doživotně odsouzených zločinců, kteří jsou skvrnou na tváři této země?“

„Co po mně chcete?“ zeptala se rezignovaně, neboť pochopila, že hovoří se šílencem, který za svou noblesní ulitou a přehlíživou kultivovaností skrývá ty nejzvrhlejší názory, jaké kdy slyšela z úst člověka. Nepochybovala, že pan Corelli – pokud skutečně existuje - je zločinec kalibru, o jakém ani netušila, že může špinit tuto zemi. „Chcete mě vykuchat a prodat mé orgány?“ dodala zoufale, „V tom případě jste to mohli udělat jednodušeji, ne? Stačilo u mě zazvonit, omámit mě chloroformem nebo jiným neřádem a...“ Zastavil ji jeho upřímný smích.

„Ale milá paní Heimová! My si rádi hrajeme a tahle šou byla ušita vám speciálně na míru. Zkrátím to, protože čas kvapí a vaše trpělivost má určitě své meze. Váš úkol je naprosto odlišný, řekl bych, že svým způsobem výsostný.“ Iveta mu visela na rtech a z posledních sil přemítala, jestli je vůbec schopná snést pokračování této pošahané zrůdnosti. „Pan Michele Corelli je bohužel nemocný. Má rakovinu v místech, kde nepomůže žádná transplantace. Užívá samozřejmě léčbu, ale i tak je jeho další život krutě omezený. Zbývá mu právě tolik let, aby stihl vychovat svého potomka, dědice a následovníka – dejme tomu do věku, kdy už může být s jistotou předán do opatrování přísně instruovanému poručíkovi. Konečně mohu odpovědět na vaši otázku, co mají dva roky mé práce společného s vámi. Je to jednoduché. Dva roky mi trvalo, než jsem vás kompletně nastudoval a postupně dostal do stavu, ve kterém se nacházíte. V situaci, kdy je vaše soudnost otupena neutěšenými rodinnými poměry a zoufalou potřebou peněz, pro které jste ochotna nastoupit i do poněkud pochybného vlaku, jako je například kouzelnické představení. Zvláště, když zároveň učiníte zadost svým sklonům k dobrodružství a neotřelým výzvám. Nemám pravdu?“

„A ty ostatní adeptky?“ otázala se bez dechu, i když si mohla směle odpovědět sama.

„Ty nejsou, jak vám nepochybně došlo. Ta nabídka byla zaslána pouze vám z proxy serveru, který nejde dohledat. Stejně tak vám – vzhledem k červenému indexu z vysoké školy – už muselo dojít vše ostatní.“

„Například Honza, můj společník v podnikání s mikroelektronikou,“ šeptla a ucítila hustý chuchvalec v krku.

„Ano, toho jsem vám postavil do cesty já. Potřeboval jsem nutně, abyste přišla nejen o svoji rodinu, ale i o peníze a jsem hrdý na to, že se mi to podařilo. Těžko byste mě přesvědčila, že vaše vlastní matka toho o vás ví víc, než já.“ Iveta vši silou polkla, aby zastavila tu nechutnost stoupající jí hrdlem. „Chápete tedy, že vaše svobodná vůle již neexistuje a jsem to já, respektive můj šéf, kdo si osobuje právo na váš život.“

„K čemu mě potřebujete, když jste vynaložili tolik námahy? Mám to být já, kdo si myslíte, že bude vychovávat potomka vašeho šéfa?“ Teď už se klepala jak osika a věděla, že omdlí, že už víc prostě nesnese. Pan Vrbský vstal, přišel k jejímu lůžku, na kterém seděla s nohama pod bradou a zabalená do deky. Položil jí ruku na rameno a pronikavě se jí zadíval do očí.

„Zatím žádného potomka nemá, to vy ho musíte porodit.“ Iveta prudce odhodila přikrývku a stačila doběhnout k místu, kde tušila dveře. Tam začala potupně zvracet do kouta.

Auto ujíždělo velkou rychlostí a Ivetě se hlava zahalená do černé kapuce komíhala ze strany na stranu. Netušila, kudy jedou – ona a dva muži v nenápadných pracovních montérkách, pravděpodobně ochranka šéfa maskovaná za stavební dělníky -, protože měla oči převázané černým šátkem. Jelikož vůz každou chvíli nadskočil v nějaké díře, usoudila, že buď projíždí odlehlou periferií, nebo už město opustili úplně. Pan Vrbský ji kuse informoval, že ji čeká setkání s nejvyšším. Dokonce jej záměrně nazval budoucím otcem jejího dítěte a způsobil jí tak další prudkou nevolnost. Hrůzostrašná skutečnost pokračovala dál podle přesného plánu a ona neměla ani tu nejmenší možnost ji změnit nebo aspoň nabourat.

„Budou mě hledat,“ podotkla zoufale, když znovu seděla na lůžku a pan Vrbský jí podával nějaký roztok, aby si vypláchla ústa. Přivolaný „rekvizitář“ zatím uklízel tu spoušť, kterou napáchala. „Dcera a...“

„Vaše dcera odletěla předevčírem s otcem na dovolenou do Španělska. Když pomínu chladné vztahy mezi vámi, dostala dnes z vašeho telefonu sms zprávu, kde se dozví, že jste přijala lukrativní nabídku práce v Irsku, která dost spěchala a setrvává v cizině několik měsíců. Bývalému manželovi je momentálně váš osud ukradený a jediná kamarádka, kterou po své nedávné aféře dosud zajímáte, obdržela email podobného znění. Chcete-li mi ještě připomenout tu putyku, kde pracujete, tak majitel je náš spolupracovník.“

„Mám rodiče,“ zašeptala a polykala slzy, které se jí nekontrolovatelně draly z očí, a pořád bojovala se žaludeční nevolností.

„Pouze otce. Vaše matka zemřela před pěti lety na mozkovou mrtvici, patrně následkem jeho nešetřného jednání pod vlivem letitého a těžkého alkoholismu. V současnosti je v léčebně a sotva si vzpomíná, že vůbec má nějakou dceru.“

Auto prudce zatočilo a zastavilo. Celá cesta do neznáma se odehrála za naprostého mlčení, nemluvili spolu ani oba strážci. Napjatá jak struna zimničně očekávala, co se bude dít. Sundají jí ten šátek z očí? Řekne někdo něco nebo ji jen vytáhnou z toho auta a dovedou na místo? Kam?

„Jak víte, jestli jsem v pořádku? Třeba..., třeba mám gy-gynekologické problémy...“ zakoktala z posledních sil jako tonoucí, kterému už voda omývá spodní ret a on se snaží posledním pokusem zachránit.

„Má drahá,“ použil opět oslovení, které na ni působilo jak uštknutí hadem, „Už jste mohla pochopit, že neponecháváme nic náhodě. Před chvílí vás prohlédl lékař a udělal potřebná vyšetření.“

Panebože! Bez jejího vědomí a za asistence bůhví koho zneužili její tělo v té nejintimnější oblasti! Zvláštní asociací si vzpomněla na válečné filmy a žluté židovské hvězdy na svrscích apatických a vlastní vůle zbavených nebožáků před transportem do táborů smrti. Oč je ona na tom líp? „Jak ...jak si představujete prakticky? Kde mě chcete proboha držet? To...“

Pan Vrbský si přiložil ukazovák na ústa: „Pst, nepředbíhejte tolik! Zatím vám musí stačit, že své těhotenství strávíte na jednom tichomořském ostrově. Které ženě se poštěstí, že se stane vyvolenou?“

Zadní dveře se otevřely a energický hlas zavelel: „Pojďte, chytněte se mě, ...Nezapomeň na ty šaty!“ zavolal směrem ke druhému strážci. Pak ji vytáhli z auta a spíš vlekli, než vedli několik metrů k místu, kde ji upozornili na osm schodů nahoru. Vzápětí slyšela cvaknutí zámku a ovanulo ji příjemné a voňavé teplo místnosti. Pro její zmučenou duši to byla kapka naděje, že se začíná dít něco normálního, ale situace byla příliš strašná, aby tomu uvěřila. Muž, který jí předtím dával povely, jí odvázal šátek a Iveta se bázlivě rozhlédla po rozhlehlém, v anglickém stylu zařízeném obývacím pokoji.

„Tady se posadte a čekejte,“ řekl a ukázal na vysokou koženou klubovku. „Jo, kdybyste se chtěla vysprchovat, tak koupelna je támhle za těma dveřma, tam smíte. A máte si obléct ty svoje šaty,“ podal jí kostýmek a ona ho bezmyšlenkovitě přehodila přes křeslo. „Pak čekejte, pán přijde,“ dodal úsporně, otočil se a odešel. Druhého muže nikde neviděla a do nastalého ticha cvaknul zámek vysokých dvoukřídlých dveří. Bezvládně sklouzla do klubovky a zavřela oči. Byla tak unavená, že už nedokázala rozlišit, který z pocitů ji deptá víc. Beznaděj byla všude kolem, šplhala jí po těle, zalézala do mozku a svírala ji svými chapadly až k zalknutí.

„Spíte?“

Iveta sebou trhla a vytřeštila oči. Před ní stála vysoká štíhlá žena s popelavými blond vlasy svázanými do uzlu, mandlovýma modrýma očima, oblečená do bezvadně padnoucích džínsů a rudé volné haleny.

„Ne..., ne,“ vykoptala zmateně a chtěla vstát.

„Zůstaňte sedět a nebojte se,“ řekla potichu a přitáhla si k ní židli. Chvíli si ji prohlížela. „Jste mi opravdu podobná, je vidět, že si dal záležet.“

„Kdo jste?“

„Tereza Corelli, manželka vašeho vraha,“ řekla nepatřičně lehce a pokrčila rameny, „Nebo si snad myslíte, že nepoužije součásti vašeho těla, až splníte svůj úkol?“ Iveta se bojácně rozhlédla. „Nepřijde, můžete být v klidu, aspoň zatím. Bude spát několik hodin a vy jich musíte využít ke své záchraně.“ Paní Corelli se jí naléhavě zadívala do očí.

„Co... co je zač? Je to všechno pravda, co mi vyprávěl...“

„Pan Vrbský? Pokud vám řekl, že jste se stala majetkem jedné z největších zrůd, co kdy chodila po zemi, tak... to je pravda. Pokud se nezachráníte teď, nebudete už mít víc šancí. Všechno jsem vymyslela, ale musíme jednat rychle.“ Iveta byla příliš zdecimovaná posledními událostmi a pochybovala, že jí ještě zbývá dost zdravého rozumu. Šílenosti, které měla za sebou, ji zbavily schopnosti normálně uvažovat.

„Proč bych vám měla věřit? Po tom všem..., proč byste mi pomáhala, když jste jeho žena?“ Tereza vzdychla.

„Dobrá. Asi bude nutné vás přesvědčit. Jsem jeho vězněm téměř dvacet let. Objevil se tu tenkrát, když hledal nové možnosti k získávání použitelných orgánů. Našel mě zfetovanou na ulici, kde lovil podobné existence. Mezi mladými feťáky, bezdomovci a grázlíky, které nebude mnoho lidí postrádat. Hlavně nesměli mít poškozené orgány, takže museli být mladí, nejlépe odrostlé děti, které svoji cestu devastace teprve nastupují. Mě například nehledal nikdo, byla jsem z dětského domova.“

„Kde... jak se to naučil nebo...?“ Tereza se smutně usmála.

„Za války na Balkáně mu tenhle odporný byznys zachránil život. Asistoval jednomu doktorovi, který bral orgány právě padlým vojákům. Všechno se od něj naučil a válka ho zbavila jak zbytečných emocí, tak zkoumání svědomí. Nakonec ho zabil, když z něj předtím mučením vytáhl veškeré kontakty a cesty zboží k zákazníkům.“

„On je...?“ Iveta nechápavě kroutila hlavou, „To jméno...“

„Je původem Chorvat. Otec studoval ve Francii, tam se seznámil s jeho matkou a žili pak v tehdejší Jugoslávii. Jmenoval se Miko Cvetjič. Chápete? Dnes je šéfem početné skupiny podobných zvrhlíků, která řídí tenhle obchod minimálně v celé Evropě. Jejich metody se za ta léta velmi sofistikovaly a mají dokonalé krytí.“ Mluvila stále vzrušeněji. „Považují se za bohy, kteří zbavují planetu škodlivého plevele. A nejhorší je, že svému poslání věří a nepřipouští si, že by dělali něco špatného.“

„To dítě, chce po mně...“ Tereza si zhluboka povzdychla.

„Má rakovinu a jako každý imperátor chce zachovat rod a odkázat majetek. Nechal si pro všechny případy už před lety zmrazit sperma, takže...“

Iveta ji rychle přerušila: „Ale proč já, copak vy...“

„Já nemůžu mít děti. On mě tenkrát našel a nějakým zázrakem mi nevykuchal ledviny, ale zamiloval se do mě. Svým chorobným způsobem mě miluje dodnes. Proto jste stejný typ jako já. Jenomže mě také vlastní, hlídá a nesnese slovo odporu. Mám všechno, kromě svobody. Asi před deseti lety, kdy už jsem přesně věděla, s jakým zločincem žiju, jsem se vzbouřila a našla si milence. Když to odhalil, byla jsem těhotná.“ Její hlas zněl hořce, naléhavě, ale jakoby odevzdaně. Pokračovala dál. „Dítě šlo okamžitě k adopci a mě sterilizovali a... aby mně definitivně zničil, nechal mi udělat obřízku klitoris.“ Polkla a upřela zrak na šokovanou Ivetu. „Nevěříte? Chcete ji vidět?“ Razantně vstala a opřela se o madla křesla, kde Iveta seděla. „Co myslíte, že udělá, až se to dítě narodí? Dá ho mně, samozřejmě. Vás zabije a použije orgány. Až zemře, jsou tu další spolehliví, kteří mě ohlírají. Musíte zmizet, hned! Ti zmetci, co vás přivezli, mě neznají. A vás pořádně neviděli. Odvezou místo vás mě a já ho pak donutím... já... já miluju svého syna.“ Vzlykla. „Dám vám svoji zlatou kartu a vy vyberete peníze, než ji stačí zablokovat. Musíte odletět hodně daleko, aby vás nenašli... už jsem vám zabukovala letenku. Chcete snad žít sakra?“ Bouchla pěstí do opěradla. „Tohle je banda bezcitných vyvrhelů, kteří si myslí, že zachraňují svět a nezastaví se před ničím. Příliš dlouho hazardují s lidskými osudy a jsou mistři v manipulacích. Z jejich spárů se už nikdy nedostanete. Dali si velkou práci, aby vás našli a odteď pro svět neexistujete, to mi můžete věřit! Tak mi trochu pomozte nebo vám na vašem životě nezáleží?“ Poslední slova už doprovázela pláčem, vzpřímila se a nešťastně Ivetu pozorovala. Najednou vybuchla: „Svlékněte se a dejte mi ty věci. Oblečete si moje a já ty vaše.“

Iveta se úporně snažila vzpamatovat a mátožně vstala. Zatáhla za zip u mikiny a chtěla ji rozepnout, když náhle postava před ní začala ztrácet obrysy a nakonec se rozplynula úplně. Pak se ozvalo cvaknutí a pokoj pohltila neproniknutelná tma.

Z velké dálky slyšela tlumené hlasy a první, co ucítila, byla podivná strnulost v nohou. Jakoby se pozvolna probírala z totálního odhmotnění k úplnému vědomí. Namáhavě otevřela oči a zjistila, že dosud klečí obklopená tenkou fólií. Pronikalo k ní světlo shora, a když pomalu zvedla hlavu, usmíval se na ni pan Vrbský a Daniel k ní natahoval ruku.

„Bylo to perfektní, paní Iveto, můžete se opatrně postavit tak, abyste se objevovala postupně. To ještě doladíme, až si trochu odpočinete.“ Pan Vrbský kýval uznale hlavou.

„Teď mi podejte ruku,“ vyzval ji Daniel, „Později to zkusíme bez ní. Já myslím, že jste byla nejlepší,“ pochválil ji a když se ho vděčně chytla, obdařil ji svým neodolatelným úsměvem. Jako náměsíčná vylezla nahoru, kde ji přivítal nadšený potlesk obou mužů.

„Copak?“ zeptal se pan Vrbský, „Není vám něco? Netrpíte, doufám, nějakou fobií z uzavřeného prostoru? Nebo jsme vás snad něčím vylekali?“ Jeho pohled byl tak starostlivý a bezelstný, že se musela proti své vůli zasmát.

„Ne, to ne, ale...“ Rozhlédla se kolem sebe. Všechno vypadalo stejně jako při jejím příchodu, žádná změna, jen ona si připadala jak po flámu a těžkopádně vplouvala do přítomnosti.

„Snad vás to nesebralo, mám s vámi velké plány, jste fakt talent,“ prohodil bodře Daniel, „To jste určitě nevěděla, vidíte?“ Než se zmožila na odpověď, pan Vrbský přitakal.

„Od Daniela to berte vážně, je to machr ve svém oboru, z jeho úst je to velké uznání. Myslím,“ tleskl a mrknul na ni, „Že byste si konečně mohla dát tu kávu, ne? Není bůhvíjaká, ale určitě vás postaví na nohy. A... Danieli, měli bychom si trochu pospíšit, za půl hodiny je tu další dáma. I když, ty ses patrně už rozhodl, že?“ Mrknul na Ivetu a ta se konečně začala cítit víc ve své kůži. Kulisák Petr jí přinesl šálek vonící kávy a ona nedočkavě usrkla. Byla výborná, určitě lepší, než si vaří doma. Začala pomalu přecházet po jevišti s hrnkem v ruce, aby si protáhla tělo. Najednou zaslechla, jak v hledišti zapraskala prkna v podlaze a zaostřila zrak do šera. Asi další člen týmu, pomyslela si, když spatřila vysokého hubeného muže s tmavými vlasy a v bílém saku, který už stoupal po schůdcích k nim. Jakmile přišel blíž, všimla si opálené, sympatické tváře a značkového pánského parfému. Odhadla ho tak na padesát let, rozhodně byl mladší než pan Vrbský.

„Dobrý den vespolek,“ pozdravil halasně a na Ivetě se jeho pohled zdržel o něco déle.

„Vítám tě,“ odpověděl neméně srdečně pan Vrbský a stisknul mu ruku, „To je výborné, žes to stihl. Tady s paní Heimovou to vypadá velmi nadějně, Daniel si ji moc chválí. Nakonec, zbytek zkoušky můžeš sledovat a posoudit sám.“ Oba se obrátili k překvapené Ivetě.

„Má drahá, dovolte, abych vám představil člověka, který je duší našeho ansámblu a také jeho hlavním sponzorem, proto má zde hlavní slovo. Pan Michele Corelli.“